

קארל מרקס אמר שהחיים הם מאבק, ואני חושבת שהוא צודק. עוד מישהו שחושב כך הוא Ben Horowitz, יזם סדרתי וכותב הספר המדהים The Hard Thing About Hard Things הסובב סביב הקמת סטארטאפים. יש שם קטע חזק במיוחד בנוגע למאבק. התחושה הזו שקפצנו מעל הפופיק, שהקושי הוא גדול מדי, והסיטואציה בלתי אפשרית. המאבק הוא התחושה הזו שאף אחד לא מבין בכלל כמה בלתי אפשרית הסיטואציה מרוב שאנחנו לבד במערכה. התחושה שאנחנו נותנים את מלוא 100 האחוזים שיש לנו, ועדיין נכשלים, או יותר גרוע - נכשלים בגלל משהו שבכלל לא בשליטתנו. המאבק הוא ברצון שלנו להתנתק רגשית כי קשה לנו להכיל את הקושי.

המאבק שלנו הוא בימים של בירוקרטיה צבאית, בימים של פעילות מבצעית, בימים של חיילים שאנחנו לא מצליחים להביא לנקודה שרצינו, בימים של פספוסים על טעויות של חיילות בסיסית. המאבק הוא כששולחים אותנו לפתור בעיות שבאמת אף אחד בעולם לא פתר, בקבועי זמן אפסיים, וההשלכות עצומות. המאבק הוא הנקודה שבה הקושי משתלט ומאיים למוטט את כל מי ומה שאנחנו, ובכל זאת אנחנו לא מצליחים לגבור עליו.

המאבק הוא קשה, ולפרקים אפילו מייאש. אבל חשוב לזכור ששום דבר גדול באמת לא הושג בקלות, שאנחנו נאבקים עבור משהו ששווה להיאבק עבורו, ואם נעז לכוון גבוה ולעמוד באתגר - נוכל להגיע הכי רחוק שאפשר, או כמו שהורוויץ סיכם באופן מדהים:

The Struggle is not failure, but it causes failure. Especially if you are weak. Always if you are weak. Most people are not strong enough.

Every great entrepreneur from Steve Jobs to Mark Zuckerberg went through The Struggle and struggle they did, so you are not alone. But that does not mean that you will make it. You may not make it. That is why it is The Struggle. **The Struggle is where greatness comes from.**

אבל איך מתמודדים עם המאבק הזה? דברים שעשויים לעזור גם לכם

הורוויץ ממשיך ומספק כמה טיפים שלו להתמודדות עם המאבק. מקווה שתסלחו לי על החריגה מכללי הפורמט אבל בחרתי לסכם בשלושה טיפים אישיים שלי, הפעם לא כרפרנס למישהו אחר. כמובן שהם מאוד פרסונליים אבל אלו תובנות שעזרו לי לעשות קפיצות מדרגה בשירות ובחיים בכלל, ובעיקר השקפות שאולי יעזרו גם לכם לנצח במאבקים שאתם נתקלים בהם בחיים שלכם וביחידה בפרט.

מצאו את הדלק שלכם

לכל המפקדים / מנהיגים המוצלחים שיצא לי לפגוש היה טריק משותף והוא ביכולת שלהם להניע את עצמם לעבר המטרה, גם כשהסביבה מקשה או מייאשת, גם בתנאי שטח קשים, גם כשכל השאר כבר איבדו תקווה. יש איזון דק בין נחישות ושיגעון, ולפעמים צריך להיות ממש משוגעים כדי להמשיך לדחוף, למרות שהסביבה מתנגדת, למרות שכלום לא עובד, למרות שמרגישים לבד. חפשו את הדלק, המשפט, הפרספקטיבה שעוזרת לכם להמשיך לזוז קדימה ברבאק גם כשקשה. זה יכול להיות משחק מחשבתי של דמיון נקודת ה"אחר", זו יכולה להיות המחויבות שלכם לחיילים, זה יכול להיות ניקוי ראש, לילה של שינה טובה, ספורט, מוזיקה - משהו שמשכיח ומאפשר לקחת רגע של חופש מהמאבק כדי להתאושש. תמצאו את הדלק הזה, ותזכרו לעצור לתדלק כשהרגעים הקשים יותר מגיעים - **היכולת שלכם להניע את עצמכם היא Priceless ותאפשר לכם לקום מכל מכה שתגיע.**

התדלוק הזה הוא גם תדלוק של מוטיבציה. בהרצאה ממש חדשה של דן אריאלי² הוא משווה שינוי התנהגות לשיגור של טיל - אנחנו רוצים להפחית חיכוך ככל האפשר (כלומר, לייצר סביבה שתקל על ביצוע הדבר ה"נכון"), ולמלא כמה שיותר דלק (להעלות מוטיבציה). השילוב של השניים הוא זה שייצור לכם את היכולת לחצות את

¹ <https://a16z.com/2012/06/15/the-struggle/>

² https://www.ted.com/talks/dan_ariely_how_to_change_your_behavior_for_the_better

האטמוספירה למרות כל הקשיים, ולהגיע להישגים הגדולים באמת - מבטיחה שהחיים שלכם יראו אחרת לפני ואחרי הפעם הראשונה שתעשו משהו שבאמת לא האמנתם שאתם מסוגלים לעשות.

אתם לא לבד

באמת שלא. גם כשאתם מרגישים שזה המצב, גם כשאתם חושבים שאף אחד לא מבין, גם כשאתם מלאי תסכול וכעס, גם כשאתם מפחדים לבקש עזרה. יש סביבכם המון אנשים שרוצים ויכולים לעזור, אם רק תתנו להם את הצ'אנס. יש פה מעגל אכזרי, כי מעצם התחושה הזו של הבדידות אנחנו לא משתפים את הסביבה במה שקורה, ובכך מעצימים את הריחוק ומגשימים את הפחד של עצמנו. אני באמת משוכנעת שלכל אחד ואחת מכם יש בסביבה מישהו שאפשר להיעזר בו - בין אם זה חייל ותיק שאפשר לבקש את עצתו, מפקד או קולגה שיכול לעזור לכם לשאת בנטל או ליעץ אם רק תעזו להושיט את היד. תלמדו להתייעץ ולהיתמך, ולא רק בסוגיות מקצועיות.

לפעמים אנחנו גם משאירים הכל בבטן כדי שאנשים לא יגלו כמה קשה לנו או כמה המצב רעוע, אולי כי אנחנו מרגישים כמו מתחזים, שאם ידעו כמה גדול המאבק - יתפסו מאיתנו פחות, וזה פשוט לא נכון. מנכ"ל Atlassian הרצה על זה לא מזמן³ והוא מציע גישה מאוד מעניינת לסינדרום המתחזה שמאוד התחברתי אליה. ממליצה לראות את ההרצאה אבל בשורה התחתונה, זה שאנשים תופסים מאיתנו יותר מדי יכול לשתק אותנו, או שזו יכולה להיות הדחיפה שאנחנו צריכים כדי לעשות את המאמץ הנוסף הזה לעמוד בציפיות שלהם מאיתנו ולהיות גרסה קצת יותר טובה של עצמנו. **האם הפחד ישתק או ידרבן אתכם? הבחירה בידיים שלכם.**

בספר Into the Wild מופר על Christopher McCandless שבורח מהמציאות וחי לבד בטבע. ממליצה מאוד לקרוא / לראות את הספר (לא לבעלי לב חלש), ובלי ספוילרים - הציטוט שהכי תפס אותי שם הוא "Happiness is only real when shared". **תרשו לעצמכם לחלוק, את התהילה וגם את הקושי** - שניהם לא מתחשבים בחוקי המתמטיקה והם לא קטנים כשמחלקים אותם, למעשה עצם השיתוף יעצים מאוד את גודל ההישג ואת היכולת להתמודד. כמובן לא כל אחד ראוי לאמון הזה, אבל השירות ביחידה הוא חתיכת רכבת הרים, תרשו לעצמכם לבטוח ולחלוק את הדרך עם מי שכן ראוי לכך.

קחו ללב (אבל לא יותר מדי)

אני רואה את השירות בהרבה מובנים כחוויה שיכולה לעבור לידיכם או דרככם כתלות בכמה שתתנו לה לחדור. אם תעזו, תפרצו, תאתגרו - את עצמכם ואת המסגרת, תגלו שהשמיים הם הגבול ואין שום תקרת זכוכית ביחידה. גם לילד בן 18 שהגיע אתמול יש את המקום להשפיע ולשנות את היחידה מקצה לקצה אם רק יעז לפתוח את הפה ולהגיד את הדבר הנכון, ולא חסרות דוגמאות למקרים כאלה. הניצול של הבמה הזו הוא לחלוטין בידיים שלכם, אם רק תדעו לחבק ולנצל את הקרקע הפוריה ולאתגר את עצמכם לעשות מעבר. מעבר למה שמצפים מכם, מעבר למה ש"חייבים", מעבר למה שאתם חשבתם שאתם מסוגלים לו. הרבה פעמים אנחנו אלה שמגבילים את עצמנו במה שנקרא בעולם הפסיכולוגיה Self Handicapping - כמו סטודנט שיוצא לבלות יום לפני המבחן הגדול, הפחד מכשלון מביא אותנו להכין מראש תעודת ביטוח, תירוץ לסיבה בגללה נכשלנו, אנחנו באופן תת מודע מעדיפים להיכשל מאשר לגלות שניסינו ונכשלנו. **נסו לאתגר את עצמכם ולשים את הרף קצת מעבר לקצה גבול היכולת שאתם מכירים**, זה קשה ומפחיד אבל אני חושבת שתגלו שגם אם נכשלתם אתם בנקודה שהיא יותר טובה מזו שהייתם בה קודם, ואם הצלחתם - עשיתם משהו עצום.

יחד עם זאת, צריך גם לדעת למנן ולא תמיד לקחת הכל ללב. הרבה ממה שקורה לא אישי נגדכם או מתוך רוע. אם אתם מרגישים שאין לכם ישות עצמאית מעבר לגבולות התפקיד, תדאגו לטפח אחת כזו - בין אם זה תחביב, מסגרת נוספת, משהו לברוח אליו בסוף יום קשה. זה יתרום גם לבריאות הנפשית שלכם וגם לתפקוד שלכם ביחידה, **אל תשכחו שזה מרתון ולא ספרינט** ואי אפשר לתת את ה-100% כל הזמן בלי להישרך. יש זמנים שבהם צריך להתמסר לחלוטין, וההתמסרות הזו מאפשרת לעשות דברים מדהימים, אבל היא לא יכולה להיות השגרה אלא משהו שקורה לעתים ועל פי צורך. הנחיתי אתכם לשמור על החיילים שלכם, אבל זה נכון גם עליכם.

³https://www.ted.com/talks/mike_cannon_brookes_how_you_can_use_impostor_syndrome_to_your_benefit

How lucky am I to have
something that makes saying
goodbye so hard.

- Winnie the Pooh

יש לי וידוי. קודקוד 10 הוא הקודקוד האחרון.

למעשה היום אני מסיימת את המסע שלי ביחידה וממשיכה לדרך חדשה, ואין טעם להתיימר להמשיך לדעת להיות רלוונטית ליום יום שלכם כאן. הדבר הזה התחיל כאיזה מין רעיון שהתבשל על אש קטנה ולקח הרבה מאוד זמן עד שאזרתי את האומץ לצאת אל האור. לחלוטין לא דמיינתי שהדבר הזה יגיע לכאלה היקפים. ממליצה לכל אחד מכם לעשות פעם משהו אחד לגמרי חדש, אחר ומפחיד. **זו חוויה מטורפת!** לפעמים כשיוצאים מאזור הנוחות מגלים דברים מדהימים ואני זכיתי לגלות כמה אנשים מדהימים יש לנו בקהילייה כולה, שרוצים ללמוד, להשתפר, לתת מעצמם ומוכנים להשקיע בשביל ההתמקצעות הזו.

יש לי עוד וידוי, זה גם הקודקוד הראשון שאני כותבת באמת לבד, בלי נבחרת Kodkod Review.

זו הזדמנות טובה להודות לכל החברים שעברו, תיקנו, האירו, שלחו מאמר, פידבקו ועודדו - זה לא היה קורה ככה, או בכלל, בלעדיכם. אני רוצה להודות גם לכם הקוראים - שאתם משקיעים את הזמן, מגיבים בתגובות שמרגשות אותי ברמות שאני לא יכולה לתאר, מציפים שאלות או דילמות, ובאופן כללי - משקיעים את המחשבה והאנרגיה כדי להיות הכי טובים שאתם יכולים בשבילכם, בשביל הארגון, בשביל החיילים שלכם. אני באמת חושבת שהמהות האמיתית של קודקוד היא רק הטריגר - שמזכיר שיש דבר כזה "להתמקצע" בניהול, פיקוד ומנהיגות, ויש המון תוכן איכותי לגשת אליו. הדחיפה הקטנה הזו היא לב העניין, הבמה לשיח פיקודי שהוא לא רק מול המפקדים הישירים - משם גם השמיים הם לא הגבול כל עוד תמשיכו ללמוד ולשאול שאלות.

אני באמת אשמח לשמוע מכל אחת ואחד מכם אז תרגישו חופשי לתפוס אותי

גם אם לא דיברנו מעולם

גם אם זה מרגיש לכם מצחיק או מוזר

זה בטוח לא יהיה מוזר כמו להפיץ פוסט על וובינט פיקודי לתפוצת אנשים נבחרים ב8200 ולראות מה יקרה...

מאי ולטר